

Twänne sorgeliga och hjerterörande

Sånger.

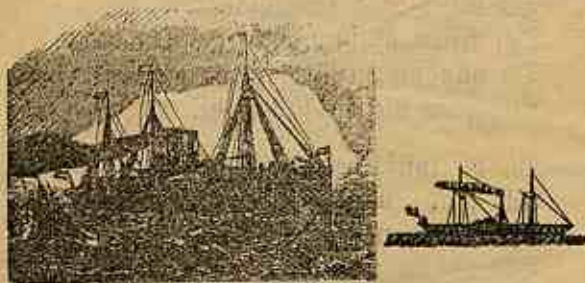
Den första:

Om Ångaren Runebergs och Ajar' kollision natten
mot den 7 och 8 Augusti 1892.

Den andra:

Om befaren smittosam sjukdom eller koleran
och dyr tid i landet.

~~~~~
Skrifven af **P. C-i.**

A b o.

Nura boktryckeri, 1892.

Pris 20 penni.

Den första:

Om Ungarene Runebergs och Njar' sammantörning natten emellan den 7 och 8 Augusti 1892 invid Sundholmen i närheten af Helsingfors.

Sjunges som: Här vid Norra isfrens strand på den gröna slätten mælt o. s. w.

1. Ett budskap sorgligt oss ingätt
Af katastrofen wi höra fått,
Som ödnswärdt oss allom är,
Blott sorg och wemod innebär.
2. Under sommaren den skönaste
Söndagsmorgonen war loswande:
Att Helsingfors lefte i glans,
På lustfärd lift bruden till dans.
3. Då uti Borgå samsälades
Och festen af brandlärarne firades,
Då alla dit ju strömmade
Ungarene bléfwo fullastade.
4. Då på lustfärden begäfwö sig
Alle glada uppå böljans stig
Ej anande något obehag,
Dödens lia war nu deras lag.
5. Betänk, högwärde läsare,
Dina fosterwänner älskwärde,
Som midt bland lifwets belysta glans
Bortgå till dödens dystra wans.

6. Tilldragelse hwad hemskare
Man sällan ahört grymmare.
Då närmast hundra till antal
Menniskor kämpa mot dödens kwaf.
7. Den sorg swart trycker nu wår håg
Ej aldrig ur wårt minne går:
Att menniskolif förspilts som så,
Men hwems war felet härtill då.
8. Stoltheten bland mängen råder här,
Så fallet med ångbåtskaptener är.
Då wid sina bord supera de
Af den starka nåltarn njutande.
9. Men om frågan framställes an,
Swilket answar ej ju följa kan.
Då så många menniskolif,
Ögonblickligt afgått i förtid.
10. Om beskrifwa man riskera må
Och de wärlösa förswara så.
Trots hjertat ej wore smärtande,
För den härtill warit förwållande.
11. Omkring sentio lif upptagits har
Sammantörningen dertill orsak war.
Man hört ju mängen klageröst,
Af barn och modrar, förutom tröst.
12. Ej aldrig ur ens håg kan gå
För den som åsäg katastrofen då.
När modern saknande sitt barn
Och brudgummen den, i han älsflig war.

13. Då på Ångaren Njar man insteg,
När från Borgå hamnen den affred,
Då ingen kunde ana af,
Att fifta färden war dem på haf.
14. Men hwilken fasa drabbade,
Då Runeberg sammantörnade
Med Njar uppå färden nu,
Hvem kan omorda hwad tillgått ju.
15. Hwad wore att förlitnas till
Min tanke ej ens omtala will,
Men den som sjelf tillstädes war,
Dens minne derom hågkomst har.
16. Inman denna sång afflutas här
Jag oförspordt ej lemna plär:
Att Wellamo åter i sin barn
Tre fruntimmer rydt från lifwets larm.
17. Å Kronberg's fjärden så seglade
Sju personer till antal de.
Då slupen för dem kantrade
Och de unga tärnor omkomme.
18. Den 14 Augusti det ju war
Då olyckshändelsen passerat har,
Detta jordiska de afflutade
Och måhända lesa nu ett lyckligare.
19. Från Gelsingfors de alla war
Dem dödens lia mästret har.
Deras bårtgång sörja föräldrarne
Och släktingar de närmaste.

20. Åfwenså en dylik händelse
Å Saltwik fjärden inträffade,
Der åter på en segelfärd
Dödens lia gjort sin åtgärd.
21. Tre personer igen bortgått
Åf wåre medborgares lott.
Bland dem en lärarinna war,
Som i böljans famn slutat dess dar.
22. Ån vidare fyra personer dessa dar,
I böljorna ankommit har,
Man wet ej mer hwad man tänka kan,
Suru många offer hafwet kräfwet an.
23. Bland dessa fyra jag nämna will —
En tokersta, Ångaren Kiwimaa hörde till.
Watten stulle hon anskaffa an,
Men sänktes uti böljans famn —
24. Dattadt Ångaren genast stoppades
Och ångmaskinen stannades —
Men ingen räddning kunde ske,
Wellamo henne redan uppslutande.
25. Gå lång tid heller förskridit har
Sedar Johannitidens dar.
Då åfwen hafsguden från jordens stig
Sex personer uppsnappat till sig.
26. Så hafwet i år många offer kräft,
Men hwad detta lif är ju wärdt.
Blott man till ett bättre wore beredd,
Wår arfwedel då wäl tryggad sedd.

Den andra:

Om koleran och dyr tid.

Metodi som: Kanna uti min häg uppena den
wäcka koleran wid Messätooti
fränd o. s. w.

1. Dyr tid för handen här nu är
Och sjukdom beherskar tiden.
Mången redan i lifwet här,
Saknande nödorst för dagen.
2. Hotande är oss tiden nu
Då koleran härjar i Öster,
Och mensfligheten befarna ju
Någon frid ej sinnet råder.
3. Bildningen har ju desö frö
Spridit ibland folket.
Och widstejnaden fått utö,
Så är det nu tillgånget.
4. Ej motsägende styrelsen
Och öfwerheten ju skyddar.
Applysning förhwarst mensfligheten
Nytt lif beskärts, som tryggar.
5. Nu lyckan icke gysam är
Mera för mensfligheten.
Störjan är nu fröjd och friden
Fruktan för kolerapesten.

6. Men ju folkets högsta skydd,
Är Gud, som allting råder.
Uti honom man lefwer trygg,
Han alltid sin nåd upplåter.
7. När fred på jorden eger rum
Och lyckan oss gynner,
Mången i werlden är som skum,
Sin pligt till Gud, underlåter.
8. En liten del wårt folk utgör
Af den bebodda werlden. —
Men sitt värde det tillhör,
Uti lefnads historiken.
9. Suru regeringarne än här så
Folket styra wille,
Och ett skydd dem wara må
I Europa lyckligaste!
10. Men då sjukdomarne föregå,
Följer krigets bellagligheter,
Den häpenhet, som folket då
Öfwergå lifwets kritiker.
11. Wi finna unga kämpar här,
Ett folk uthärdigaste.
Wår pligt att skydda wår sundhet är,
Sår på det fördelattigaste.
12. Renheten och bildningen
Är läkaren den bästa.
Lifwets största hälssa är,
Swem kan ju detta klandra.

13. Af bildningen och en grand
Wår fördelning tillhör.
Oss skyddar wår tids hälsowård
På sätt sig rätt tillhör.
14. Ej af någre qwacksalwäre
Wi oss mer begagna.
Och ej heller till widsteppelse
Wära medel uppföra.

